

[Oluf Pedersen.]

Rigsdagen for Vedtagelse af Kommunistloven med den Begrundelse, at det har ført ham i Ulykke. Jeg stiller da det Spørgsmaal til det ærede Medlem, om han tror, at han vilde være blevet fri, om man ikke havde vedtaget Kommunistloven? Hertil vil det ærede Medlem ikke svare, at det tror han, for det gør han aabenbart ikke, men saa forstaar jeg slet ikke hele Angrebet.

Altsaa, det ligger saadan for mig, at Rigsdagen har gjort, hvad der var muligt, at Rigsdagen vedtog Kommunistloven, at Rigsdagen for saa vidt gik med til Interneeringen af Kommunistler for at undgaa, at de kom til Tyskland, intet andet. Det var Baggrunden. Det ærede Medlem kan ikke fortsat hævde, at Loven blev vedtaget af Ondskabsfuldhed over for det ærede Medlem, for det er ikke rigtigt, det er ikke sandt.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Martin Nielsen har Ordet for en kort Bemærkning.

Martin Nielsen: Det ærede Medlem Hr. Strøm siger, at naar man gik med til, ikke at besudle Grundloven, men at se bort fra Grundloven — det er smukt udtrykt —, var det for at holde os borte fra de tyske Fængsler og Koncentrationslejre, altsaa en Beskyttelsesforanstaltning, saaledes som vi diskuterede forleden. Saa vil jeg spørge igen: Hvis man ser det under Synsvinklen en Beskyttelsesforanstaltning, hvorfor behandlede man os da, som man gjorde i Perioden her hjemme, og hvorfor lukkede man os ikke ud den 29. August 1943? Det var ikke nogen Beskyttelsesforanstaltning. Allerede i December 1942 blev jeg med fuld Musik kørt over til Gestapo i den tyske Afdeling. Jeg skrev et Brev til dette høje Tings Præsidium efter min Tilbagelevering til den danske Afdeling 5 Uger senere, hvori jeg protesterede, og fik et Brev fra dette høje Tings højtærede Formand, hvori han siger, at det er et Spørgsmaal, som ligger uden for Rigsdagens Kompetence. Ja, men protesterede Rigsdagen? Protesterede Rigsdagen? Saa vidt jeg forstaar, gjorde den det ikke.

Men lad os nu være saa ærlige over for hinanden, at vi faar Svar paa disse Spørgsmaal. Det kan nemlig ikke være et Spørgsmaal om den parlamentariske Kommission, hvilke Synspunkter de daværende Ministre den 22. Juni 1941 har anlagt. Det maa de være i Stand til at redegøre for fra denne Talerstol. Hvorfor tog man ikke Telefonen og advarede os? Hvorfor? Hvilke

politiske Synspunkter var afgørende for, at man undlod det? Hvilke politiske Synspunkter var afgørende for, at man i Perioden, indtil Kommunistloven kom, lod os sidde paa almindelig Fangekost rundt om i danske Fængsler og i en stor Del af Fængslerne nægtede vore Folk Lejlighed til at læse Aviser, og, hvis de fik Lejlighed dertil, klippede alt udenrigspolitisk nyt ud af dem? Hvilke Synspunkter blev anlagt dengang? Hvorfor behandlede man os, som man gjorde, og hvorfor lukkede man os ikke ud? Ogsaa her i denne Sal er Ministre til Stede, som har levet med i hele Perioden op til den 29. August, og som nu offentlig erklærer, at de tilstræbte den 29. August, at Forholdene nu var modne til, at det danske Folk stod sammen, at man ikke kunde gaa et Skridt videre. Hvorfor udliveredede man os saa? Det Spørgsmaal maa vi have Krav paa at faa besvaret.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Strøm har Ordet for en kort Bemærkning.

Strøm: Det afgørende for mig var at fastslaa Rigsdagens Motiver, og Rigsdagens Motiver var paa daværende Tidspunkt at holde Kommunisterne borte fra de tyske Koncentrationslejre og Fængsler. Om der er sket nogen Forsømmelse af en eller anden Foranstaltning, der kunde have gjort Opholdet mildere for Kommunisterne i Fængslerne og Koncentrationslejrene herhjemme eller lettet Vilkaarene for deres Paarørende, det hører, har jeg gjort opmærksom paa, til de Forhold, man beskæftiger sig med i den parlamentariske Kommission, det er Forhold, som undersøges dér. Før man kan faa Oversigt over dette, vil det sikkert ikke være muligt for nogen at give en virkelig Redegørelse, idet der ogsaa er andre, der maa høres, end netop det ærede Medlem.

Kristen Amby: Jeg kan ikke anerkende, at den Fremstilling, som det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen giver, skulde dække Rigsdagens Holdning i 1941. Hvad de enkelte Medlemmer har haft af Motiver, ved jeg ikke; det Motiv, der blev givet os, var, at vi handlede under Statsnødvendighed. Det Motiv, som mange af os forsøgte at dulme vor daarlige Samvittighed med over for Grundlovsbrudet, og som vi vel ogsaa mente var rigtigt, det kom til Udtryk, naar vi sagde til hinanden: Ja vel, men Interneeringen betyder maaske dog dette, at vi beskytter ikke blot de Personer, der bliver interneret — de blev for en Dels Vedkommende ikke beskyttet senere —, vi undgaa